

החבר זלמן וייסבליט ז"ל

איזה יום אביב חיים...

שעת קבורה

אדר - פורים - תשנ"ח

"חי את מה שיש"

אנחנו חיים בחברה של אנשים שונים, משתנים ומשנים. נדמה שהכל אנחנו יודעים איש על רעהו ובחברה הקיבוצית אין סודות. זה רק נדמה.

לזלמן וייסבליט היתה חלקה של פרטיות שמורה, מוגנת שלא חפרנו בה ולא הלכנו רכיל.

ומשום מה וכיצד זלמן הצליח לשמור על הפרטיות בזו אדיקות בסגנון חיי קיבוץ? משום שלזלמן לא היו טענות, לא בקשות, לא ביקורת, לא עקיצות, לא יומרות שבשמים. זלמן קיבל בטוב ובשקט את כל מה שהיה לו.

היה חולך לעבודה, עובד, נפגש עם חברים, חוזר למשפחה - לצפורה, למנוחה, ליהודית, לצביקה, לנכדים והנכדות ברבות השנים, מסתפק בגודל הדירה, מרוצה מהמסגרת, לא נכנס אף פעם למזכירות לבקש משהו, להגיד "מגיע לי", להתלונן, מסלול חיים יציב, קבוע ומתקבל.

ובשל כך בחיותו נינוח ומסכים ומקבל את חייו כמו שניתנו לו, כמו שבחר, היה חתום, שקט ומלא פרטיות. עבודה, משפחה, קיבוץ.

וחיים צנועים, אפילו בסבל הסופי לא שמענו גניחות ואנחות וזעקות שבר, כאילו "כך חייתי, כך אני פורש".

צפורה נתנה לך בית אמיתי וחם ואתה היית לה למשענת מציאות קיומית, מתקבלת, מקבלת ויודעת לומר תודה על מה שיש.

נכונה לך שלווה חדשה, בגן עדן תהא מנוחתך. מנוחת עולם.

שרהליה שרון